

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

..... ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ .....

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 I στρατιώτες κι' οι αστυφύλακες, βλέποντας ότι ή ιστορία αυτή παρευείνεται, χωρίς να φτάνουν σ' αποτέλεσμα, είχαν σχεδόν απελπιστεί. Ποτέ δεν φανταζόντουσαν τόση αντίσταση εκ μέρους των δυο αυτών διαβολοανθρώπων. Δεκατέντε άνδρες κιάλιας απ' αυτούς είχαν πεθεί εκτός μάχης. Κατόπι λουπόν της πανωλεθρίας που έπαθαν, άναγκαζόταν να άποσυρθούν σε σύσκεψη, για να σκεφθούν τί μέτρα θα λάβαναν.

Η κυρία Κατώ εξακολουθούσε πάντα να βράζει το λάδι της, για να το έχη έτοιμο, άν τυχόν επακολουθούσε δεύτερη έφοδος.

—Νά φέρομε επανορίες! άκαύστριχε Ξεναρα μιά φωνή.

—'Ωχ, μ' έκαψαν στο λαμό οι διαμονισμένοι! πρόσθεσε ένας άλλος.

—'Αφού αυτοί οι αναθεματισμένοι θέλουν να μάζ κάψουν, ελεγε κάποιος τρίτος, άς τους κάψουμε κι' έμεις ζωντανούς! Φωτιά, παιδιά! Βάλτε τους φωτιά!...

—Ναι, ώραία ιδέα! έπεδοκίμασε ένας άλλος. 'Έτσι θα τους κάψουμε σαν ποντίκια!...

'Ο γέρο Παρνατιανών άκουσε τα τελευταία λόγια και ή σκέψη ότι θα καγόταν ζωντανός, τον άγριεψε.

—Διάβολε, αυτό έλεγε! φώναξε. Βάλε μου, παιδί μου, να πω!

'Ο ιππότης γέμοσε τότε δυο ποτήρια και τάδεασε μονορούφι.

—Νομίζω, ελεγε ο ιππότης, ότι ή πολιορκία σε λίγο θάχη τελειώσει.

—Τι λένε αυτοί οι κωκυθόχοι; Θα μάζ κάψουν στ' αλήθεια; ρώτησε με κάποιο τρόμο ή Κατώ.

—Δέν εινε και δύσκολο να το κάμουν, άποκρίθηκε ο Παρνατιανών. Και τί μ' αυτό όμως; Θα θεωρηθώμε έτσι μάτρινες και θα πάμε στον Παράδεισο, μαζί με τους άγιους!...

Κατόπι ο ιππότης γύρισε και τη ρώτησε με σοβαρότητα :

—Κατώ, τι εινε πίσω απ' αυτών τον τοίχο ;

—Το σπίτι του γείτονα, που πουλάει κοτόπουλα.

—Παιδί μου, επενέθεθ' ο γέρο Παρνατιανών, πρέπει να βρεθί εξαπαντος τρόπος να φτύνομε από δω!...

'Ο ιππότης άσπαξε τότε το μυλό κι' άρχισε να τρυπάη τον τοίχο. 'Έξαφνα όμως ο πατέρας του τον εμπόδισε.

—'Ο γείτονας, του ελεγε, θ' άκούση το θόρυβο και θα τρέξη να ειδοποιήση την περιούλο. Ούθάρουν άμέσως να μάζ πάσουν μ' έτσι θα την πάθουμε σαν άγοράματιο!...

—Ναι, πατέρα μου, τό παραδέχομαι κι' εγώ, αλλά βρήσχω προτιμώτερο να παλέψω στήθος με στήθος, παρά να καθ' έδω μέσα ζωντανός!...

—'Αφού εινε έτσι, γυέ μου, άποκρίθηκε ο γέρος, εμπρός!...

Και τα χτυπήματα του μοχλού άρχισαν να πέρτουν ανατάσχετα επάνω στον τοίχο, ο οποίος όμως ήταν καλά χτυμαμένος και βαστούσε. Εύτυχώς στο δρόμο εξακολουθούσε το πανδαμώμιο του πλήθους και οι κρότοι του μοχλού δέν άκουγόταν.

Στό μεταξύ από άπειρα θεμάτια από κανισόφια και ξερά χορτάρια είχαν συσσωρευθεί μπρός στην πόρτα του ξενοδοχείου από τους πολιορκητάς.

—'Ας έλλίπισμε πως ο γείτονας δέν πήρε άξια μινωαδιά! Έλεγε μορφάζοντας ο Παρνατιανών, ενώ ο γυός του γυρέμιζε τον τοίχο, χτυπώντας με δλη τη δύναμη του, σαν άληθινός έργατης.

Τότε ή Κατώ κάλεσε τον πατέρα Παρνατιανών στο παράθυρο και του έδειξε έναν άνθρωπο που παρακινόταν κάτω στο δρόμο και φώναζε, τραβώντας τα μαλλιά του και σηκιάκοντας τα χέρια του.

—'Ο γείτονας! ψυθόμοσ ή ξενοδόχος. Φοβάται μήπως και ή το σπίτι του μαζί με τό ξενοδοχείο και κιάλει. 'Αρα, δέν βρίζεται κανένας σπίτι του αυτή τη στιγμή.

Οι πολιορκητάι είχαν άνάγει τώρα τη φωτιά και τό ξενοδοχείο της κυρά Κατώ άρχισε να καίγεται. Παλιό όπως ήταν τό κτίριο, άμασε και λαμιάδισε άμέσως. 'Έτσι, ύστερ' από λίγη ώρα, στή θέση του ξενοδοχείου «'Η σφύρα» δέν έβλεπε κανείς παρά έρείπια που καπνίζανε.

—Κάηκαν σαν ποντίκια, οι αναθεματισμένοι! ελεαν οι αλλικοί φρουροί ενθαρσιστημένοι και τράβηξαν προς τό Λούφορ.

'Εκεί τους έδέχτηκαν σαν νικητάς και τροπαίζοντας και ή βασιλομήτωρ μαζί με τον δούκα ν' 'Ανζού τους συνεζήγαγε δερματία.

'Ο θάνατος των δυο Παρνατιανών γιορτάστηκε στο παλάτι μ' επισομότητα και με την εικάζια αυτή, ο βασιλεύς μοίρασε δώρα σ' όλους.

ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Καθώς όμως θα κατάλαβαν οι άνεγκνώστοι, οι δυο Παρνατιανών δέν έκάηκαν. Μόλις άναψε ή πυρκαϊά και περιμάλωσε τό ξενοδοχείο, ή Κατώ και οι δυο φρονές μάζ κινδύνησαν να πάθουν άσφαμια απ' τον κατώ. Εύτυχώς μ' ένα τελευταίο χτύπημα, ο νέος Παρνατιανών άνοιξε μια πλατιά τρύπα στον τοίχο του γείτονα. 'Ήταν καιρός παιά!...

'Η φωτιά είχε φτάσει στο κατακόρυφο κι' οι τοίχοι και τό πάτωμα του σπιτιού κόντεναν να γκρεμιστούν. Πέρασαν λοιπόν κι' οι τρεξ τον, ο ένας μετά τον άλλον, από τό άνοιγμα του τοίχου και βρέθησαν στη σοφίτα του γείτονα, στην όποία αυτός έβαζε την τροφή των πουλερικιών του. 'Η πόρτα της σοφίτας ήταν κλειστή, αλλά μεταχειριστήκαν τό μυλό και την άνοιξαν. Μπαίνοντας μέσα, βρήκαν μια σκάλα, ή όποία τους έφερε κατ' ευθείαν στην κοζίνα. 'Από εκεί άνοιξαν τό παράθυρο, πήδησαν στην αλλη και κατόπι πήραν ένα δομάκι και τούβλα να στά πόδια.

Είχαν σωθει!...

—Τι θα κάμης τώρα; ρώτησε ο γρησός τυροδιάκτης την ξενοδόχο, όταν φτάσανε σε μέρος ασφαλές.

—Κάηρα, αφέντη! τραύλασε ή δυστυχισμένη, αναστενάζοντας. Τι να κάμω; Ξέρω μ' εγώ!...

—Βέβαια δέν πρέπει να μάζ ακολουθήσης. Εινε άνάγκη να χωριστούμε. 'Αν έρθης μαζί μας, θα μάζ γνωρίσουν και θα μάζ πάσουν χωρίς άλλο!...

—'Έχεις δίκιο, αφέντη μου. Μά τί μπορώ να γίνο, αφού έμεινα άπένηταη;

—Κατώ, άπλωσε την ποδιά σου!

'Η ξενοδόχος άπλωσε την ποδιά της κι' ο πατέρας Παρνατιανών άδειασε μέσα τό βαλάντιο του.

—Θέέ μου! Μά αυτά εινε περισσότερο από πεντακόπια σκούδα!... άνέκραξε αυτή.

—Πολύ περισσότερο, μάλιστα.

—Δηλαδή πληρόθημα με τό παραπάνω, αφέντη!

—Δέν περάει, άγαπητή μου. Πάρα δια για ν' άνοιξης καινούργιο ξενοδοχείο κι' έτσι ίσως μάζ φανής κι' άργότερα χρήσιμη. Πρόσεξε όμως να μην τό άνομάσης πάλι «Σφύρα».

—Και τί όνομα να του δώσω;

—'Α, για στάσου! Μου ήρθε μια ιδέα!... 'Αφού όλοι μάζ λογαριάζουν για πεθαμένους, όνόμασε το «Οί δυο νεκροί». Χαίρε, Κατώ!...

—Χαίρε! της ελεγε κι' ο νεαρός ιππότης. Αυτοίμια που δέν μπορώ να προσθέσω κάτι κι' εγώ στό σκούδα του πατέρα μου.

—Κι' όμως, μπορείτε να μου προσφέρετε κι' έσείς κάτι! άποκρίθηκε ή Κατώ.

—Τι; ρώτησε κατάκλητος ο νεανίας.

'Η Κατώ άπλωσε κοκκινίζοντας τα μάγουλά της κι' ο ιππότης τη φίλησε χαμογελώντας. Το ίδιο έκανε κι' ο γέρος. Κατόπι οι δυο άνδρες άπομακρινήθηκαν γρήγορα κι' έφτασαν στην όδδ Σικελίας. ('Ακολουθεί)

'Ο θάνατος των Παρνατιανών γιορτάστηκε στο Παλάτι μ' επισομότητα!...